

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστού

Η Χαραυγή

Μάρτιος – Απρίλιος 2017

ΕΤΟΣ 83ον Αριθμός έκδοσης 2

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα
σας διεύθυνση.

GRECIA: He Haravgi 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Στα βήματα του Αμνού 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Ο Θεός ως Ποιμένας μας 23

Η σωτήρια αγάπη του Θεού εν
Χριστώ 27

Η Αγάπη του Θεού ως Νίκη κατά
του θανάτου 30

Η συμφιλίωτική Αγάπη
του Θεού 34

Η διατήρηση της Αγάπης του
Θεού 37

The Dawn - Greek Edition

MARCH / APRIL 2017

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Στα βήματα του Αμνού

*" Ούτοι είναι οι ακολουθούντες το Αρνίον όπου αν
υπάγη. Ούτοι ηγοράσθησαν από των ανθρώπων
απαρχή εις τον Θεόν και εις το Αρνίον."
Αποκάλυψη 14: 4*

«Ο Αμνός» είναι ένας από τους συμβολικούς τίτλους που οι Γραφές εφαρμόζουν για τον Ιησού. Στην Αποκάλυψη 5: 6, όπως ο Ιωάννης περιγράφει το όραμα που του δόθηκε για το θρόνο του Θεού, λέει ότι στο «μέσο του θρόνου, ... στάθηκε ένα αρνί, σαν να είχε σφαγιασθεί.» Εδώ αποκαλύπτεται το μάθημα το οποίο έχει μεταφερθεί από το συμβολισμό για τον Αμνόν. Πρόκειται για έναν «Αμνόν, δεδομένου του ότι είχε σκοτωθεί» υποδηλώνοντας μια πλήρη και ολοκληρωμένη θυσία, ακόμα και μέχρι θανάτου. Ενώ αυτή είναι η πρώτη αναφορά στην Αμνόν στο Βιβλίο της Αποκάλυψης, αυτό το σύμβολο της θυσίας σε σχέση με την επεξεργασία του σχεδίου του Θεού είναι εμφανής σε όλη την Αγία Γραφή.

Ο Θεός είπε στον Αδάμ και την Εύα ότι εάν παραβίαζαν το νόμο Του θα πέθαιναν: «διότι καθ' ην ημέραν φάγης απ' αυτού, θέλεις εξάπαντος

αποθάνει.» (Γεν 2:17) Όταν έφαγαν από τον απαγορευμένο καρπό, καταδικάστηκαν σε θάνατο. Ο Θεός μίλησε επίσης στο φίδι, λέγοντάς του ότι «ο Σπόροι της Εύας ... θα συντρίψει την κεφαλή σου.» (Γεν 3: 14,15) Αυτή η δήλωση, μεταμφιεσμένη με γλώσσα συμβολική, άφησε να εννοηθεί ότι με κάποιο τρόπο, που δεν έχουν ακόμη αποκαλυφθεί, τα αποτελέσματα της νίκης του Σατανά πάνω από τους πρώτους μας γονείς θα πρέπει να εξαλειφθούν.

Αργότερα, οι δύο γιοι του Αδάμ και της Εύας προέφεραν θυσίες στον Κύριο. Η προσφορά του Κάιν αποτελείτο από τον καρπό του κήπου, ενώ ο Αβέλ παρουσίασε ένα αρνί. (Γεν 4: 2-5) Διαβάζουμε στους Εβραίους 11: 4 ότι «Με την πίστη ο Άβελ προσέφερε στον Θεό μια καλύτερη θυσία απο τον Κάιν.» Γιατί το να εισέλθει η πίστη του Άβελ στην προσφορά αυτής καλύτερης θυσίας, πρέπει να ήταν ο Κύριος που του είχε αποκαλύψει, κατά κάποιο τρόπο, ότι αυτό ήταν το είδος της προσφοράς που θα ήταν αποδεκτό.

Είναι αμφίβολο ότι ο Αβελ κατάλαβε το γιατί η προσφορά ενός αρνιού θα ήταν αρεστή στον Κύριο. Υπο το φως, ωστόσο, του σχεδίου του Θεού, όπως ξεδιπλώνεται σε εμάς σε όλον τον υπόλοιπον Λόγον του Θεού, μπορούμε τώρα να κατανοήσουμε. Οι πρώτοι μας γονείς αμάρτησαν και καταδικαστήκαμε εμείς σε θάνατο. Αυτή η καταδίκη είχε περάσει στους απογόνους τους, λόγω του ότι όλοι θα γεννηθούν στην αμαρτία. Ο Θεός,

ωστόσο, είχε κάνει μια δήλωση η οποία άφησε να εννοηθεί ότι κατά κάποιο τρόπο η αμαρτία έπρεπε να εξαλειφθεί, με αποτέλεσμα την απελευθέρωση από την ποινή του θανάτου. Έτσι, από πολύ νωρίς στο ξεδίπλωμα του σχεδίου του, ο Θεός άρχισε να αποκαλύπτει, με τη χρήση του συμβόλου του Αμνού, ότι «και χωρίς χύσεως αίματος δεν γίνεται άφεσις αμαρτιών.» - Εβρ. 9:22

ΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑΙ ΥΠΕΣΧΕΜΕΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ

Περίπου δύο χιλιάδες χρόνια αργότερα στην ανθρώπινη εμπειρία, ο συμβολισμός του Αμνού υποπίπτει και πάλι στην αντίληψή μας. Αυτό είναι σε σχέση με τις συναλλαγές του Θεού με τον Αβραάμ. Ο Θεός υποσχέθηκε εις αυτόν τον πιστόν πατριάρχη ότι, μέσω του "Σπέρματός" του όλες οι οικογένειες της γης θα ευλογηθούν. (Γεν 12: 3) Η πίστη του Αβραάμ δοκιμάστηκε σοβαρά εν αναμονή της γεννήσεως αυτού του υπεσχεμένου Σπέρματος. Δεν καταλάβαινε ότι το σπέρμα που ομίλει ο Θεός στην υπόσχεσή του ήταν ο Χριστός. - Γαλ. 3:8,16

Μετά από πολλά χρόνια αναμονής, ο Ισαάκ εγεννήθη εις τον Αβραάμ και την Σάρα. Εξ όσων εγνώριζον, ο Ισαάκ ήταν ο σπόρος της υποσχέσεως. Ωστόσο, όταν αυτός ο αγαπημένος υιός μεγάλωσε κι έγινε τελικά άνδρας, ο Θεός ζήτησε από τον Αβραάμ να τον προσφέρει ως ολοκαύτωμα. (Γεν 22: 1-19) Ο Αβραάμ είχε αναπτύξει μεγάλη πίστη

στο Θεό και τις υποσχέσεις του. Πίστευε ότι αν έδινε τον Ισαάκ ως θυσία, ο Θεός θα τον ήγειρε εκ των νεκρών, για να εκπληρώσει την υπόσχεσή του ότι μέσω αυτού θα ευλογηθούν όλες οι οικογένειες της γης. (Εβρ. 11: 17-19) Έτσι, ο Αβραάμ προχώρησε να συμμορφωθεί με το αίτημα του Θεού.

Βλέπουμε, κατά συνέπεια, τον Ισαάκ απλώνεται σε έναν βωμό για να θυσιαστεί, και τον Αβραάμ με το μαχαίρι του υψωμένο στον αέρα για να σκοτώσει το γιο του. Εχουμε ενημερωθεί εδώ για μια σημαντική αλήθεια σε σχέση με το σχέδιο του Θεού. Πριν μπορέσουν να ευλογηθούν όλες οι οικογένειες της γης με το σπέρμα του Αβραάμ, θα πρέπει ένας στοργικός πατέρας να εγκαταλείψει τον Γιο του στη θυσία. Καθώς οι Γραφές συνεχίζουν να ξετυλίζουν το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου, μαθαίνουμε ότι ο Πατέρας που δίνει το γιο του στην θυσία είναι ο δικός μας στοργικός Ουράνιος Πατέρας, ο οποίος έδωσε «τον μονογενή Υιό Του» για την εξαγορά και τη σωτηρία του κόσμου. (Ιωάννης 3:16) Ένα κριάρι, ή αρνί, παρασχέθηκε ως υποκατάστατο για τον Ισαάκ, απεικονίζοντας το πώς ο Θεός θα παρέχει τον αγαπημένο του Υιό ως τον Αρνίον, και μέσω της θυσίας του θα μπορούσε να ευλογηθεί όλη η ανθρωπότητα.

Η απελευθέρωση από την Αίγυπτο

Αιώνες μετά από τις ημέρες του Αβραάμ, οι απόγονοί του ήταν αιχμάλωτοι στην Αίγυπτο από τον Φαραώ, και ο Θεός έστειλε τον Μωσή να τους ελευθερώσει. Ο Φαραώ, ο οποίος σε αυτή την κατάσταση θα μπορούσε κάλλιστα να αντιπροσωπεύσει τον Σατανά, τον Διάβολο, δεν ήταν πρόθυμος στο να απελευθερώσει τα εβραϊκά παιδιά από τη δουλεία. Διάφορες πληγές προκλήθηκαν κατά του Φαραώ και του λαού του, η τελευταία ούσα ο θάνατος των πρωτοτόκων. Μερικές από αυτές τις πληγές έπεσαν επάνω στους Ισραηλίτες.

Ο Θεός έδωσε οδηγίες στον Μωσή και τον Ααρών ως προς το πώς ο λαός του Αβραάμ θα μπορούσε να σώσει τους πρωτότοκους τους από το θάνατο. Η Κάθε οικογένεια ήταν να σφαγιάσει ένα αρνί. Τα αίματα έπρεπε να ραντισθούν πάνω στα υπέρθυρα και τους παραστάτες (της θύρας) των σπιτιών τους. Κατά τη διάρκεια της νύχτας, το αρνί έπρεπε να φαγωθεί. Υπό την προστασίαν του ραντισθέντος αίματος, τα πρωτότοκα των Εβραίων σώθηκαν από το θάνατο, και την επόμενη μέρα οι Ισραηλίτες ελευθερώθηκαν όλοι από τη δουλεία τους στην Αίγυπτο. (Εξοδ. 12: 1-13,28--42,50,51) Εδώ και πάλι, ο συμβολισμός του σφαγιασθέντος Αρνιού υποπίπτει δραματικά στην αντίληψή μας.

Σημειώνουμε ότι το αίμα του αρνιού έφερε πρώτα σωτηρία για τους πρωτότοκους του Ισραήλ.

Στους Εβραίους 12:23, ο Απόστολος Παύλος μιλά για την «εκκλησία των πρωτοτόκων». Η Γραφή αποκαλύπτει επίσης ότι, μετά τη σωτηρία της εκκλησίας των πρωτοτόκων κατά την παρούσα εποχή, όλη η ανθρωπότητα πρόκειται να ελευθερωθεί από τη δουλεία της αμαρτίας και του θανάτου. Αυτό, επίσης, γίνεται δυνατό μέσω του Αρνίου, που σκοτώθηκε, και απεικονίζεται με την απελευθέρωση του Ισραήλ από το χέρι του Φαραώ.

«ΕΠΙ ΣΦΑΓΗΝ»

Οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης αναφέρονται επίσης στον σφαγισθέντα Αμνόν. Στην προφητεία του Ησαΐα, διαβάζουμε, «Ο Κύριος εγύμνωσε τον άγιον βραχίονα αυτού ενώπιον πάντων των εθνών· και πάντα τα πέρατα της γης θέλουσιν ιδεί την σωτηρίαν του Θεού ημών.» (Ησ.52:10) Ο "βραχίων" του Κυρίου είναι ο Ιησούς στην υπερυψωμένη βασιλική δόξα του, το Σπέρμα μέσω του οποίου πρόκειται να ευλογηθούν όλες οι οικογένειες της γης. Πόσο καθησυχαστικό είναι ότι μέσα από αυτόν «όλα τα πέρατα της γης θα δουν τη σωτηρία του Θεού μας».

Ωστόσο, στο επόμενο κεφάλαιο, ο Ησαΐα ρωτάει, «1 Τις πίστευσεν εις το κήρυγμα ημών; και ο βραχίων του Κυρίου εις τίνα απεκαλύφθη; 2 διότι ανέβη ενώπιον αυτού ως τρυφερόν φυτόν και ως ρίζα από ξηράς γής· δεν έχει είδος ουδέ κάλλος· και είδομεν αυτόν και δεν είχεν ωραιότητα ώστε να

επιθυμώμεν αυτόν. 3 Καταπεφρονημένος και απερριμμένος υπό των ανθρώπων· άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος ασθενείας· και ως άνθρωπος από του οποίου αποστρέφει τις το πρόσωπον, κατεφρονήθη και ως ουδέν ελογίσθημεν αυτόν.» - Ησ. 53: 1-3

Ο Ησαΐας συνεχίζει την προφητική περιγραφή του για την ανυποληψία στην οποία κρατούμε τον Ιησού ο λαός, και για τις σκληρές διώξεις που προκάλεσαν σ' αυτόν. Στο εδάφιο 7, διαβάζουμε, «Αυτός ήτο κατατεθλιμμένος και βεβασανισμένος αλλά δεν ήνοιξε το στόμα αυτού· εφέρθη ως αρνίον επί σφαγήν, και ως πρόβατον έμπροσθεν του κείροντος αυτό άφωνον, ούτω δεν ήνοιξε το στόμα αυτού.» Έτσι, αυτός που στο σχέδιο του Θεού της λύτρωσης και σωτηρίας έμελλε να φέρει τη σωτηρία σε «όλα τα πέρατα της γης» έγινε για πρώτη φορά το αρνί που σκοτώθηκε.

Ο ΑΜΝΟΝ ΕΝΤΟΠΙΣΤΗΚΕ

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής εντοπίζει τον Αμνόν, τον προλεγόμενον στην Παλαιά Διαθήκη. Όπως ο ίδιος είδε τον Ιησού να τον πλησιάζει, Ιωάννης είπε, «Ιδού ο Αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου». (Κάτα Ιωάννη 1:29) Ο Ιωάννης μίλησε υπό την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος και μπορεί να μην κατάλαβε την πλήρη εισαγωγή της δήλωσής του. Ομως για εμάς, είναι σαφές ότι μιλούσε για εκείνον που ήταν το αντίτυπο

του αρνιού που πρόσφερε ο Άβελ στον Θεό. Επίσης, αυτός ήταν ο προαναγγελλθείς από το αρνί που παρείχε ο Θεός ως υποκατάστατο για τον Ισαάκ στο βωμό της θυσίας. Εδώ είναι ο ένας που χαρακτηρίζεται από το πασχαλινό το αρνί του Ισραήλ, που σκοτώθηκε, και ο ένας που προείπε ο Ησαΐας ότι θα οδηγηθεί ως «αρνί στη σφαγή». Εδώ ήταν ο πραγματικός Αμνός, «ο Αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτία του κόσμου».

Σε επιβεβαίωση της μαρτυρίας του Ιωάννη, ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται στον Ιησού ως «ο Χριστός, το Πασχαλινό αρνί μας», προσδιορίζοντάς τον ως το αντίτυπο του πασχαλινού αρνιού του Ισραήλ. (Α΄Προς Κορ. 5: 7) Επίσης, ο Πέτρος επιβεβαίωσε αυτή την ίδια την Αλήθεια, γράφοντας, «εξεύροντες ότι δεν ελυτρώθητε από της ματαιίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών διά φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου, αλλά διά του τιμίου αίματος του Χριστού, ως αμνού αμώμου και ασπίλου, όστις ήτο μεν προωρισμένος προ καταβολής κόσμου, εφανερώθη δε εν τοις εσχάτοις καιροίς διά σας,» - Α' Pet. 1: 18-20

Έτσι, βλέπουμε ότι ο συμβολισμός του Αμνού έχει εντοπιστεί μέσα από την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, βρίσκοντας στο αποκορύφωμά του στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Σε αυτό το όραμα, ο Ιωάννης βλέπει τον "Αμνόν, όπως είχε σκοτωθεί", όπως αυτός που βρέθηκε άξιος για να «ανοίξει το βιβλίο» το οποίο κρατούσε "εκείνος με

το δεξί του χέρι και που καθόταν επάνω στον θρόνο." (Αποκάλυψη 5: 1-7) Βλέπει, αργότερα, τον Αμνόν στο «Όρος Σιών» και μιλά για τη στιγμή όταν «έρχεται ο γάμος του Αμνού και έχει ετοιμασθεί η νύφη του». Τέλος, ο Ιωάννης βλέπει ένα «ποτάμι του νερού της ζωής, καθαρό σαν κρύσταλλο, εκπορευόμενο εκ του θρόνου του Θεού και του Αμνού.» - Αποκαλ. 14: 1; 19: 7; 22: 1

Ο Αμνός εξυψωμένος

Αυτό συνδέονται με πολλές από τις αναφορές της Βίβλου για το αρνί που σκοτώθηκε είναι μια άλλη γραμμή των προφητιών μαρτυριών που είναι αρκετά διαφορετικό σε χαρακτήρα. Ο Πέτρος συνοψίζει την επιπλέον μαρτυρία του, λέγοντας ότι το Άγιο Πνεύμα, μιλώντας μέσω των προφητών, «μαρτύρησε εκ των προτέρων για τα πάθη του Χριστού και τη δόξα που θα πρέπει να ακολουθήσει.» (Α' Πετ. 1:11) Πολλές από τις προφητείες που αφορούν τα πάθη του Χριστού, που φαίνονται εν μέρει από το συμβολισμό του σφαγισθέντος Αμνού, αποκαλύπτουν επίσης τις θαυμάσιες υποσχέσεις της εξύψωσης και δόξης του Αμνού, που θα ακολουθήσουν τα πάθη και τον θάνατό του.

Μια υπέροχη περιγραφή αυτής της υπεσχεμένης δόξας παρουσιάζεται στα εδάφια που ακολουθούν τα προαναφερθέντα λόγια στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο 5. Σε αυτή την μετέπειτα

απεικόνιση, Ιωάννης γράφει: «11 Και είδον και ήκουσα φωνήν αγγέλων πολλών κυκλόθεν του θρόνου και των ζώων και των πρεσβυτέρων, και ήτο ο αριθμός αυτών μυριάδες μυριάδων και χιλιάδες χιλιάδων, 12 λέγοντες μετά φωνής μεγάλης· Άξιον είναι το Αρνίον το εσφαγμένον να λάβη την δύναμιν και πλούτον και σοφίαν και ισχύν και τιμήν και δόξαν και ευλογίαν. 13 Και παν κτίσμα, το οποίον είναι εν τω ουρανώ και επί της γης και υποκάτω της γης και όσα είναι εν τη θαλάσση και πάντα τα εν αυτοίς, ήκουσα ότι έλεγον· Εις τον καθήμενον επί του θρόνου και εις το Αρνίον έστω η ευλογία και η τιμή και η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων.» - εδαφ. 11-13

Και σύμφωνα με αυτό ότι στο κεφάλαιο 14, όπως προαναφέρθηκε, βρίσκουμε τον Αμνόν που στέκεται στο όρος Σιών. Έχοντας βραβευθεί με «τη δόξα που θα πρέπει να ακολουθήσει», έχει πλέον εξυψωθεί. Έχει προταθεί ότι, στο φυσικό βασίλειο, όταν τα πρόβατα και κατσίκες αφήνονται να περιφέρονται κατά το δοκούν, οι κατσίκες ανεβαίνουν παντα στις κορυφές των λόφων, ενώ τα πρόβατα ζητούν συνήθως τους χαμηλούς τόπους και τις κοιλάδες. Για τον Ιωάννη, πρέπει να φαινόταν πολύ ασυνήθιστο ότι ένα αρνί θα πρέπει να ιδωθεί στο όρος Σιών.

Αυτό φέρνει στο φως μια ζωτική αλήθεια σχετικά με τον Ιησού, τον Αμνό του Θεού. Δεν

επέτυχε την υψηλή θέση του στο Όρος Σιών μέσω της αυτο-εξύψωσης. Προβατοειδής ών, εξήτησε τις χαμηλές θέσεις. Ο Ιησούς ταπείνωσε τον εαυτό του, και εξαιτίας αυτού τον εξύψωσε ο Επουράνιος Πατήρ του. Ο Παύλος εφιστά την προσοχή μας σε αυτό, λέγοντας: «5 Το αυτό δε φρόνημα έστω εν υμίν, το οποίον ήτο και εν τω Χριστώ Ιησού, 6 όστις εν μορφή Θεού υπάρχων, δεν ενόμισεν αρπαγήν το να ήναι ίσα με τον Θεόν, 7 αλλ' εαυτόν εκένωσε λαβών δούλου μορφήν, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους, 8 και ευρεθείς κατά το σχήμα ως άνθρωπος, εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού. 9 Διά τούτο και ο Θεός υπερύψωσεν αυτόν και εχάρισεν εις αυτόν όνομα το υπέρ παν όνομα, 10 διά να κλίνη εις το όνομα του Ιησού παν γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, 11 και πάσα γλώσσα να ομολογήση ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος εις δόξαν Θεού Πατρός.» - Φιλ. 2:5-11

Στο 12ο κεφάλαιο των προς Εβραίων, μας δίνεται ένα άλλο παράδειγμα της ταπεινοφροσύνης του Ιησού, η οποία οδήγησε στην εξύψωσή του από τον Θεό. Ο Παύλος μας νουθετεί εδώ να στρέψουμε το βλέμμα μας προς στον Ιησού ως τον οδηγό στις δικές μας προσπάθειες για να ευαρεστούμε τον Ουράνιο Πατέρα. Διαβάζουμε: «2 αποβλέποντες εις τον Ιησούν, τον αρχηγόν και τελειωτήν της πίστεως, όστις υπέρ της χαράς της προκειμένης εις αυτόν υπέφερε σταυρόν, καταφρονήσας την

αισχύνην, και εκάθησεν εν δεξιά του θρόνου του Θεού. 3 Διότι συλλογίσθητε τον υπομείναντα υπό των αμαρτωλών τοιαύτην αντιλογίαν εις εαυτόν, διά να μη αποκάμητε χαννούμενοι κατά τας ψυχάς σας. 4 Δεν αντεστάθητε έτι μέχρις αίματος αγωνιζόμενοι κατά της αμαρτίας.» - Εβρ. 12: 2-4

«Η αμφισβήτησις των αμαρτωλών»

Ο Ιησούς υπέμεινε μια σχεδόν συνεχή αμφισβήτησιν απο αμαρτωλούς από την αρχή της διακονίας του μέχρι το τέλος, όταν πάνω στο σταυρό, φώναξε, «Τετέλεσται». (Κατά Ιωάννην 19:30) Αυτή η αντίθεσις ήταν σε μικρά πράγματα, καθώς και σε θέματα μεγάλης σημασίας. Ακόμη και οι μεγάλες αλήθειες που αφορούν τη ζωή του είχαν αμφισβητηθεί. Ήταν ο Υιός του Θεού, αλλά αυτό αμφισβητήθηκε. Ήρθε στη γη για να είναι ο του Ισραήλ Μεσσίας και βασιλεύς, και αυτό είχε, επίσης, αμφισβητηθεί. Πράγματι, ήταν η αμφισβήτησις αυτών των ζωτικής σημασίας στοιχείων σχετικά με τον Ιησού που οδήγησαν στην σταύρωση του.

Όταν βαφτίστηκε ο Ιησούς, άκουσε τον Επουράνιο Πατέρα του να λέει, "Αυτός είναι Υιός μου, ο αγαπητός, με τον οποίο είμαι πολύ ευχαριστημένος." (Ματθ. 3:17) Σαράντα ημέρες μετά από αυτό, καθώς έβγαινε στην έρημο, ο Ιησούς ήρθε αντιμέτωπος με τον Σατανά. Ο διάβολος τον πήγε, σε ένα όραμα, «μέσα στην ιερή

πόλη» και τον κάθισε σε ένα αποκορύφωμα (περύγιον) του ναού, και του είπε: «5 Τότε παραλαμβάνει αυτόν ο διάβολος εις την αγίαν πόλιν και στήνει αυτόν επί το περύγιον του ιερού 6 και λέγει προς αυτόν, Εάν ήσαι Υιός του Θεού, ρίψον σεαυτόν κάτω· διότι είναι γεγραμμένον, Ότι θέλει προστάξει εις τους αγγέλους αυτού περί σου, και θέλουσι σε σηκώνει επί των χειρών αυτών, διά να μη προσκόψης προς λίθον τον πόδα σου.» - Ματ. 4:5,6

Ο Ιησούς αντιστάθηκε σε αυτόν τον πειρασμό, απαντώντας, «Είναι γραμμένο ..., δεν θέλεις πειράζει τον Κύριο τον Θεό σου.» (εδαφ. 7) Σαράντα ημέρες πριν από αυτό, ο Ουράνιος Πατέρας του είχε δώσει τη διαβεβαίωση για την υιοθεσία του, και ο Ιησούς είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γεγονός ότι ήταν ο μονογενής Υιός του Θεού. Ήξερε ότι το να κάνει τίποτα παρόμοιο με το να επιδιώκει την περαιτέρω επιβεβαίωση του γεγονότος αυτού θα ήταν λάθος, ειδικά ένα τέτοιο ανόητο πράγμα, όπως το να πηδήξει από την κορυφή του ναού.

Ο Σατανάς πείραζε τον Ιησού σε σχέση με την βασιλεία του. Όσον αφορά αυτό διαβάζουμε: «8 Πάλιν παραλαμβάνει αυτόν ο διάβολος εις όρος πολύ υψηλόν, και δεικνύει εις αυτόν πάντα τα βασίλεια του κόσμου και την δόξαν αυτών, 9 και λέγει προς αυτόν· Ταύτα πάντα θέλω σοι δώσει, εάν πεσών προσκυνήσης με.» (εδαφ. 8,9) Ο Ιησούς

ήξερε ότι σε εύθετο χρόνο του Πατέρα του θα αναλάβει τη διακυβέρνηση των βασιλείων αυτού του κόσμου, και ο ίδιος δεν πρότεινε να αναλάβει την κληρονομιά με τους όρους του διαβόλου. Αυτός απάντησε, «διότι είναι γεγραμμένον, Κύριον τον Θεόν σου θέλεις προσκυνήσει και αυτόν μόνον θέλεις λατρεύσει.» - εδαφ. 10

Ο Τζέιμς έγραψε ότι αν αντισταθούμε στον Διάβολο, θα φύγει από μας. (Ιακώβ. 4: 7) Δεν υπάρχει, ωστόσο, καμία εγγύηση ότι δεν θα το προσπαθήσει και πάλι, και το έκανε με τον Ιησού. Αυτοί οι πειρασμοί που παρουσίασε ο Σατανάς έθεσε τις βάσεις για πολύ την «αμβισβητηση των αμαρτωλών» κατά του Κυρίου. Ο αντίπαλος ήταν πάντα σε εγρήγορση για να συνεχίσει την εκστρατεία, ιδιαίτερα προς το τέλος της διακονίας του Ιησού.

Όταν ο όχλος ήρθε από την Ιερουσαλήμ στην Γεθσημανή να συλλάβουν τον Ιησού, είπε στους θρησκευτικούς ηγέτες, « καθ' ημέραν ήμην μεθ' υμών εν τω ιερώ και δεν ηπλώσατε τας χείρας επ' εμέ. Αλλ' αυτή είναι η ώρα σας και η εξουσία του σκότους.» (Λουκάς 22:53) Ο Ιησούς προηγουμένως είπε σε αυτούς τους θρησκευτικούς υποκριτές ότι ήσαν "εκ πατρός του διαβόλου." (Κάτα Ιωάν. 8:44) Ο Σατανάς είναι ο πρίγκιπας του σκότους, και η παρατήρηση του Ιησού, «αυτή είναι η ώρα σας», άφησε να εννοηθεί ότι θα επιτραπεί τώρα στον Σατανά να κάνει ό, τι ήθελε με τον

Ιησού. Με αυτή τη σκέψη στο μυαλό, ας σημειώσουμε μερικές από τις λεπτομέρειες του τι είχαν συμβεί, γιατί σε αυτές τις τελευταίες ώρες της επίγειας ζωής του Ιησού, όταν αυτός ήγετο ως πρόβατον επί σφαγήν, βρίσκουμε το αποκορύφωμα της αμφισβήτησεως των αμαρτωλών εναντίον του.

Απορρίπτονται η υιοθεσία και η βασιλεία

Ο Ιησούς συνελήφθη και μεταφέρθηκε εις την οικίαν του αρχιερέως, όπου είχε ταπεινωθεί και βασανισθεί μέχρι το πρωί. Τον έφεραν τότε ενώπιον ένος συμβουλίου που αποτελείτο από “τους πρεσβυτέρους του λαού και τους αρχιερείς και τους γραμματείς.” “Είπον δε πάντες· Συ λοιπόν είσαι ο Υιός του Θεού;” (Κάτα Λουκάν 22: 66,70) Σε αυτό θέμα ο Ιησούς απάντησε, “Σεις λέγετε ότι εγώ είμαι.” Για τους διώκτες του, αυτό σήμαινε, κατ’αυτούς, ότι ο Ιησούς ομολόγησε την «ενοχήν» του: «Τι χρειάν έχομεν πλέον μαρτυρίας; διότι ημείς αυτοί ηκούσαμεν από του στόματος αυτού.» - εδαφ. 70,71

Το σημείο εδώ είναι ότι ο Ιησούς ήταν πράγματι ο Υιός του Θεού. Επομένως, η αποδοχή του γεγονότος αυτού δεν ήταν βλασφημία. Όμως, δεν πίστευαν αυτό οι διώκτες του. Ως εκ τούτου, η κατηγορία τους για βλασφημία ήταν μέρος της αμφισβήτησεως των αμαρτωλών. Ο ίδιος σατανικός εγκέφαλος που τριάμιση χρόνια πριν είχε πει στον Ιησού «Αν είσαι ο Υιός του Θεού», τότε να το

αποδείξεις ρίχνοντας τον εαυτό σου κάτω από την κορυφή του ναού, ήταν τώρα φαινομενικά νικηφόρος. Ο Ιησούς δεν απόδειξε στους Εβραίους ηγέτες ότι ήταν ο Υιός του Θεού, και κρίθηκε τώρα άξιος θανάτου για βλασφημία.

Ωστόσο, οι θρησκευτικοί ηγέτες του Ισραήλ δεν είχαν την εξουσία να εκτελέσουν τον Ιησού. Μόνο η ρωμαϊκή κυβέρνηση θα μπορούσε να το κάνει αυτό, έτσι τον οδήγησαν ενώπιον του Πιλάτου, τον κυβερνήτη, όπου κατηγορήθηκε που ισχυρίστηκε ότι είναι βασιλιάς. Αν αυτό ήταν αλήθεια, θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως μια εξέγερση εναντίον της Ρώμης. Ο Πιλάτος ρώτησε τον Ιησού, «Εσύ είσαι βασιλιάς;» «Απεκρίθη ο Ιησούς· Συ λέγεις ότι βασιλεύς είμαι εγώ. Εγώ διά τούτο εγεννήθην και διά τούτο ήλθον εις τον κόσμον, διά να μαρτυρήσω εις την αλήθειαν.» - Κάτα Ιωάννην 18:37

Μετά από αυτό, τον Ιησού τον μαστίγωσαν, έβαλαν ένα στεφάνι από αγκάθια επάνω στο κεφάλι του, και τον είχαν ντυμένο με ένα μοβ ρόμπα και τον χαιρετούσαν "Βασιλεύ των Ιουδαίων!" (Κατα Ιωάννην 19: 1-3) «Έγραψε δε και τίτλον ο Πιλάτος και έθεσεν επί του σταυρού· ήτο δε γεγραμμένον· Ιησούς ο Ναζωραίος ο Βασιλεύς των Ιουδαίων.» (εδαφ. 19) Ο Ιησούς ήταν ο βασιλιάς των Εβραίων και έμελλε να είναι βασιλιάς όλου του κόσμου--ο «Βασιλεύς των βασιλέων», (Αποκάλυψη 17:14) Όμως, σε αυτές τις στιγμές, το καθετί που είχαν πει

οι εχθροί του για τη βασιλεία του ήταν μόνο μια περαιτέρω εκδήλωση της αμφισβητήσεως των αμαρτωλών. Ο Ιησούς αρνήθηκε να υποταχθεί και να λατρεύσει τον Σατανά για να γίνει βασιλιάς πάνω από τα έθνη, και τώρα ο ίδιος καταδικάστηκε σε θάνατο επειδή υποστήριξε δικαίως ότι είναι βασιλιάς.

Όσοι παρακολούθησαν τη σταύρωση του Ιησού φώναζαν στον ίδιο, «Αν είσαι ο ο Υιός του Θεού, να κατέβεις από το σταυρό!» (Ματθ. 27:40) Αυτή ήταν η ταυτόσημη πρόκληση που είχε εκσφενδονίσει κατά του Ιησού ο Σατανάς, όταν του ζήτησε να πηδήξει από την κορυφή του ναού για να αποδείξει αυτό που είχε ισχυριστεί για την υιοθεσία του. Ο Ιησούς στη συνέχεια αρνήθηκε να πειράξει τον Ουράνιο Πατέρα, αλλά του δόθηκε τώρα μια τελευταία ευκαιρία. Με το να κατεβεί από τον σταυρό, αυτός θα μπορούσε να αποδείξει ότι ήταν ο Υιός του Θεού. Αποφεύγοντας να το πράξει, ο ισχυρισμός του είχε εκληφθεί ως ψευδής--μια άλλη εκδήλωση της αμφισβητήσεως των αμαρτωλών.

Οι παρευρισκόμενοι φώναζαν επίσης: «Άλλους έσωσεν, εαυτόν δεν δύναται να σώση· αν ήγαι βασιλεύς του Ισραήλ, ας καταβή τώρα από του σταυρού και θέλομεν πιστεύσει εις αυτόν...» (εδάφ. 42) Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς αρνήθηκε να δικαιώσει τον εαυτό του στα μάτια των εχθρών του, επιλέγοντας μάλλον να υπομείνει τις αμφισβητήσεις των αμαρτωλών. Αντιλαμβάνονταν ελάχιστα οι

εχθροί του ότι με το να αρνείται να σώσει τον εαυτό του, ο ίδιος παρείχε σωτηρία σε αυτούς, και σε «όλες τις φυλές της γης!» εδώ που τα λέμε (Πράξεις 3:25) Έτσι ο Ιησούς επέτρεψε στον εαυτό του να οδηγηθεί ως «πρόβατον επι σφαγήν», μην ανοίγοντας το στόμα του σε αυτοάμυνα (αυτουπεράσπιση), ή αλλιώς επιδιώκοντας να δικαιολογήσει τον εαυτό του έμπροσθεν των εχθρών του. Μετά την ανάστασή του, ο Ουράνιος Πατέρας τον "υπερύψωσε". Ο Ιησούς είχε ταπεινωθεί ο ίδιος, και τώρα ευρίσκουμε τον Αμνόν στο συμβολικό Όρος Σιών.

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΜΝΟΝ

Εδώ η αφήγηση γίνεται ζωτικής σημασίας για εμάς. Ο Ιωάννης δηλώνει ότι στο όρος Σιών με τον Αμνόν εκεί υπάρχουν «εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, έχοντες το όνομα του Πατρός γεγραμμένον εις τα μέτωπά τους.» (Αποκάλυψη 14: 1) Το εναρητήριο κείμενό μας μάς πληροφορεί ότι αυτοί στο όρος Σιών με τον Αμνόν είναι εκείνοι που ακολουθούν τον Αμνόν όπου κι αν πάει, ένας «περίπατος» που θα οδηγήσει τελικά στο όρος Σιών. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για την επίτευξη αυτής της υψηλής θέσης και να είμαστε με τον Αμνόν, εκτός από να τον ακολουθούμε. Ακολουθώντας τους ανθρώπινους ηγέτες δεν είναι ο τρόπος για να φτάσετε στο όρος Σιών. Η εξάρτηση στην νεκρή σάρκα μας, ομοίως, δεν θα

μας οδηγήσει στο Όρος Σιών. Υπάρχει μόνο ένας τρόπος για την επίτευξη αυτής της υψηλής θέσης, και αυτό είναι να "ακολουθούμε το Αρνίον όπου κι αν υπάγει."

Ποιός ειν'αυτός ο «τρόπος» με τον οποίο περπάτησε ο Αμνός τόσο πιστά και έτσι έφτασε στο όρος Σιών; Ήταν η οδός της ταπείνωσης, των παθών, και τελικά, του θάνατου. Ήταν ένας τρόπος με τον οποίο οι αμβισβητήσεις των αμαρτωλών εκσφενδονίζοντο συνεχώς εναντίον του. Ήταν ένας τρόπος με τον οποίο ο ίδιος, ως Αμνός, δεν ήνοιξε το στόμα του για να υπερασπιστεί τον εαυτό του, επιτρέποντας εθελοντικά στους άλλους να πιστεύουν ότι ήταν λάθος, τόσο λάθος ότι τον θεωρούσε ως έναν εχθρό που θα πρέπει να εκτελεθεί.

Μπορούμε να περπατήσουμε κατά τέτοιο τρόπο, όπως αυτός, και κάνουμε έτσι; Είναι απίθανο ότι θα αμφισβητηθούμε ποτέ σε τέτοια σημαντικά ζητήματα, όπως ο Ιησούς. Ωστόσο, η αρχή είναι η ίδια, ακόμη και αν τα πράγματα στα οποία αμφισβητούμεθα συχνά μπορεί να φαίνονται σχετικά ασήμαντα. Μια από τις ισχυρότερες επιθυμίες της ανθρώπινης καρδιάς και του νου είναι να εξασφαλίσει την καλή θέληση και αποδοχή των άλλων. Ακόμη και κατά τη συζήτηση μικρών λεπτομεριών της Αγίας Γραφής, αρεσκομέθα στο να αποδείξουμε ότι έχουμε δίκιο. Έχοντας την «τελευταία λέξη» είναι συνήθως πολύ σημαντικό

για τη σάρκα. Όμως, τέτοιες δεν ήταν η διάθεση του σφαγιασμένου Αμνού.

Ας συγκρίνουμε τους εαυτούς μας με τον Ιησού σύμφωνα με αυτήν την γραμμήν. Κατά καιρούς, θα μπορούσαμε να νιώθουμε σαν να κάνουμε κάτι δραματικό για να αποδείξουμε ότι εμείς είμαστε ξεχωριστοί στα μάτια του Θεού. Όμως, πόσο πιο αποδεκτό είναι να συνεχίσουμε ήσυχα να πράττομεν το θέλημα του Κυρίου από μέρα σε μέρα, απαρατήρητοι από τους γύρω μας. (Α'Προς Κορ. 1: 27-31; Α' Πετ. 3: 4) Ο Θεός μπορεί να χρησιμοποιήσει τα μικρά πράγματα για να μας δοκιμάσει σύμφωνα με αυτήν την γραμμήν. Τότε, καλό είναι να ελέγχουμε τις εσώτερες σκέψεις της καρδιάς μας για να βεβαιωθούμε ότι υποτασσόμεθα ταπεινώς σε οποιαδήποτε αμβισβήτησιν αμαρτωλών που ημπορεί να έλθει εις ημάς συνεπεία της σχέσεώς μας με τον Χριστόν, καθώς "ακολουθούμε ημείς τον Αρνόν".

Ο Πέτρος μας έδωσε τη σωστή σκέψη, όταν έγραψε: «20 Διότι ποία δόξα είναι, εάν αμαρτάνοντες και ραπιζόμενοι υπομένητε; εάν όμως αγαθοποιούντες και πάσχοντες υπομένητε, τούτο είναι χάρις παρά τω Θεώ. 21 Διότι εις τούτο προσεκλήθητε, επειδή και ο Χριστός έπαθεν υπέρ υμών, αφίνων παράδειγμα εις υμάς διά να ακολουθήσητε τα ίχνη αυτού· 22 όστις αμαρτίαν δεν έκαμεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού. 23 Όστις λιοδορούμενος δεν αντελιδόρει,

πάσχων δεν ηπείλει, αλλά παρέδιδεν εαυτόν εις τον κρίνοντα δικαίως.» - Α΄ Πετ. 2: 20-23

Ας συνεχίσουμε να ταπεινώνουμε τους εαυτούς μας κάτω από το κραταιό χέρι του Θεού, ακολουθώντας τον Αμνόν κατά έναν τρόπον θυσίας και θανάτου. Με τον τρόπο αυτό, και συνεχίζοντας να υπομένουμε υπομονετικά και νικηφόρα τις αμβισβητήσεις των αμαρτωλών μέχρι θανάτου, ο Ουράνιος Πατέρας θα μας υψώσει εν καιρώ. (Α Πετ. 5: 6) Στη συνέχεια θα είμαστε με τον Αμνόν, ως μέρος των «εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων» υιών του Θεού που έχει το όνομά του "γραμμένο στα μέτωπά τους." Όταν «η βασιλεία θα είναι του ΚΥΡΙΟΥ» θα είμαστε, μαζί με τον Αμνόν, θα είμαστε «σωτήρες» στο όρος Σιών, και θα κυβερνάμε εν δικαιοσύνη προς την ευλογίαν πάσης της ανθρωπότητας. (Αβδιός. 21) Τι ένδοξη προοπτική περιμένει όσους "ακολουθούν" πιστά «τον Αμνόν!»

Ο Θεός ως Ποιμένας μας

Εδάφια κλειδιά: «Ο Κύριος είναι ο ποιμήν μου· δεν θέλω στερηθή ουδενός.» - Ψαλμός 23: 1

Επιλεγμένα εδάφια: Ψαλμός 23

Καθώς αναλογιζόμεθα αυτά τα γνωστά λόγια από τον ψαλμωδό Δαβίδ, το μυαλό μας εξετάζει αμέσως την εσωτερική ειρήνη, την άνεση και τη διασφάλιση, οι οποίες βρίσκονται σε αυτά. Μιλούν κατευθείαν για την θεόσταλτη φροντίδα του Ουράνιου Πατέρα ως την μεγαλύτερη όλων των βοσκών πάνω απο το τεράστιον ποίμνιόν του—όλην την δημιουργίαν του. Εμείς αποκτάμε πρόσθετη δύναμη και ενθάρρυνση στην συνειδητοποίηση ότι ο Θεός έχει διορίσει το γιο του, τον Ιησού Χριστό, για να είναι ο «καλός ποιμήν» των προβάτων του. - Κάτα Ιωάννην 10:11,14-16

Όλοι όσοι προσπαθούν να ακολουθήσουν τα βήματα του Ιησού αναγνωρίζονται ως τα πρόβατά του, και πρέπει να εμπιστεύονται πλήρως στην καθοδήγηση του καλού ποιμένος. (Κάτα Ιωάν. 10: 4) Τέτοια εμπιστοσύνη στον ποιμένα μας θα πρέπει

να βοηθήσει στην ανακούφισή μας από πολλές απο τις ανησυχίες, στις οποίες βρίσκεται επιβαρυνόμενος κατά την παρούσα στιγμή ο υπόλοιπος κόσμος. Θυμόμαστε αυτά τα παρηγορητικά λόγια του Ιησού: «Δεν πωλούνται πέντε στρουθία διά δύο ασσάρια; και εν εξ αυτών δεν είναι λελησμονημένον ενώπιον του Θεού· αλλά και αι τρίχες της κεφαλής υμών είναι πάσαι ηριθμημένοι. Μη φοβείσθε λοιπόν· από πολλών στρουθίων διαφέρετε.» (Κάτα Λουκάν 12: 6,7) Αν και μπορεί ο Θεός να μην μας εμποδίσει από το να βιώσουμε τον πόνο και την οδύνη, θα είναι μαζί μας και θα μας βοηθήσει να αντέξουμε αυτές τις εμπειρίες, αν πιστεύουμε «στο όνομα του Κυρίου,» και μείνουμε «επ' αυτόν» (επί το όνομα του Κυρίου και ας επιστηρίζεται επί τον Θεόν αυτού). - Ισ. 50:9-10

Το εδάφιο κλειδί μας λέει, "δεν θα στερηθώ ουδενός." Ο Δαβίδ συνειδητοποίησε, όπως θα έπρεπε κι εμείς, ότι ο Ουράνιος Πατέρας, ο μεγάλος βοσκός, είναι πρόθυμος να βοηθήσει και να παρακάμψει στην παροχή των αναγκών μας, τόσο χρονικά και πνευματικά. Με τον τρόπο αυτό, ο Θεός παραγγέλλει τη ζωή μας με τέτοιο τρόπο που δεν θα "στερούμεθα", ή έχουμε έλλειψη, τίποτα που χρειαζόμαστε για τη χρήση μας στην υπηρεσία μας εις Αυτόν και τον αγώνα για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη. Μας οδηγεί σε «πράσινα λιβάδια»,

«ήρεμα νερά» και στα «μονοπάτια της δικαιοσύνης.» - Ψαλ. 23: 2,3

Έχουμε μια περαιτέρω υπόσχεση από τον Θεό για όσους προσπαθούν να περπατήσουν εν δικαιοσύνη: "άρτος θέλει δοθή εις αυτόν· το ύδωρ αυτού θέλει είσθαι βέβαιον". (Ισ. 33:16) Παρά το γεγονός ότι μπορούμε να κατανοήσουμε σωστά αυτή την υπόσχεση όσον αφορά τις φυσικές μας ανάγκες, πρωταρχικός στόχος της είναι να είναι πνευματική. Ως πρόβατα της βοσκής του Κυρίου, μας έχει δοθεί με το ψωμί της ζωής, και το νερό της αλήθειας, με το οποίο πρόκειται να αναπτυχθούμε ως νέα πλάσματα εν Χριστώ Ιησού. Κάθε μέρα πρέπει να προσευχόμαστε, "Δώσε μας το ψωμί μας, το καθημερινό." (Ματθ. 6:11) Εδώ πάλι, η πιο σημαντική έννοια είναι η πνευματική. Θα πρέπει να έχουμε μια επιθυμία για σιτιζόμεθα απο τον λόγο της αλήθειας, γνωρίζοντας ότι είναι από αυτό που θα αγιασθούμε, «ηγιασμένον και εύχρηστον εις τον δεσπότην, ητοιμασμένον εις παν έργον αγαθόν». - Κάτα Ιωάν. 17:17 Β' Τιμ. 2:21

Οι Γραφές μας προειδοποιούν σχετικά με εκείνους που μπορεί να επιδιώκουν να «καταστρέψουν και να σκορπίσουν τα πρόβατα» των βοσκοτόπων του Θεού. (Ιερ. 23: 1) Άλλοι υποτιθέμενοι βοσκοί, λέει ο Ιησούς, φεύγουν όταν βλέπουν έναν λύκο που έρχονται, αφήνοντας τα πρόβατα είτε να πληγωθούν ή να κατασπαραχθούν. (Κάτα Ιωάν. 10:12) Έτσι, καταλαβαίνουμε ότι μόνο

ο Θεός και ο γιος του Ιησούς Χριστός είναι αληθινοί ποιμένες, και μπορούμε όλοι εμείς να τους εμπιστευθούμε τα συμφέροντά μας, χρονικά και πνευματικά.

Για να παραμείνει υπό τη συνεχή φροντίδα του ποιμένα μας, πρέπει να επιθυμούμε αυτές τις οδηγίες καθώς και να έχουμε μια προβατο-ειδή διάθεση. Μερικά από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των προβάτων είναι η πραότητα, η επιθυμία του να είναι με τα άλλα πρόβατα του κοπαδιού, και η υπακοή στο βοσκό. Τα πρόβατα θα ακούσουν με προσοχή στον ήχο της φωνής του βοσκού, και θα την εμπιστεύονται σιωπηρά. Θα ανταποκριθούν γρήγορα στο κάλεσμά του και θα παρακολουθήσουν την καθοδήγησή του. Ας εκδηλώνει ο καθένας απο μας αυτά τα επιθυμητά γνωρίσματα του χαρακτήρα, και να μένει πάντα κοντά στον ουράνιο Ποιμένα μας, ώστε να μπορούμε να "κατοικούμεν εν τω οίκω του Κυρίου εις μακρότητα ημερών." - Ψαλμ. 23: 6

Η σωτήρια αγάπη του Θεού εν Χριστώ

Εδάφιο κλειδί: "Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον." - Κατά Ιωάννην 3:16

Επιλεγμένα εδάφια: Κατά Ιωάννην 3: 1-16

Τι θαυμάσια έκφραση της αγάπης που δίνεται στο εδάφιο κλειδί μας. Το να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Θεός, ο μεγάλος αρχιτέκτονας του σύμπαντος, παρείχε τον γιο του για να εξαγοράσει την ανθρωπότητα από την κατάρρα της αμαρτίας και του θανάτου, είναι πραγματικά ένα ευλογημένο πράγμα που πρέπει να εξετάσουμε. Η ελληνική λέξη «αγάπης», η οποία δηλώνει τη φιλανθρωπία ή καλοσύνη, χρησιμοποιείται για να περιγραφεί το είδος της αγάπης που μιλάει το κείμενό μας, και που οδήγησε στην παροχή του Θεού για τη λύτρωση του ανθρώπου. Είναι μια αγάπη που δίνεται ελεύθερα, ανιδιοτελώς, χωρίς την προσδοκία για τίποτα σε αντάλλαγμα. Έτσι, είναι η αγάπη στην υψηλότερη μορφή της.

Η έκφραση, «τον μονογενή Υιό Του», αναφέρεται στον Ιησού από την αρχή της ύπαρξής του. Ήταν ο μονογενής Υιός του Θεού από τη στιγμή της δημιουργίας του, αλλά δεν ήταν γνωστός ως Ιησούς μέχρι που ήρθε στη γη, έχοντας γίνει σάρκα. «Ο Λόγος έγινε σάρκα, και κατοίκησε ανάμεσά μας, (και είδομεν την δόξαν του, την δόξαν ως μονογενοῦς παρά του Πατρός,) πλήρης χάριτος και αληθείας». (Κάτα Ιωάν. 1:14) Αυτό το «χάριτος και αληθείας», μας λένε τρία εδάφια αργότερα, "ήρθαν από τον Ιησού Χριστό."

Στην ηλικία των τριάντα, ο Ιησούς ήρθε στον Ιωάννη τον Βαπτιστή για να βαπτιστεί, που συμβόλιζε την πλήρη και ολοκληρωτική αφιέρωση για τον εαυτό του για να πράξει το θέλημα του Ουράνιου Πατέρα. "Και ευθὺς ἔρχονται ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, εἶδε ἀνοίξαν οἱ οὐρανοί, καὶ τὸ Πνεῦμα σαν περιστέρι κατεβαίνει πρὸς αὐτόν: Καὶ ἦρθε μὴ φωνὴ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, λέγοντας, Εὐὶ εἶσαι Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, στὸν ὁποῖο εἶμαι πολὺ ευχαριστημένος." (Κάτα Μάρκον 1: 10,11) Ἔτσι, ἦταν ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τὸ θάνατό του στο σταυρό, ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς καὶ τὸν ἐξύψωσε στὸ "δικό του τὸ δεξιὸ χέρι." (Εφεσ. 1:20) Κατὰ τὴ διάρκεια ολόκληρου τοῦ διαστήματος αὐτοῦ, ὁ Ιησούς ἦταν ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Το μήνυμα του σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου μέσα από τον μονογενή Υιό Του περιέχεται στο άγιό του Λόγο. Ο Απόστολος Παύλος μας λέει ότι μέσω του αίματος του Χριστού, έχουμε «λύτρωση» και «τη συγχώρεση των αμαρτιών», και ότι αυτό είναι "σύμφωνα με τον πλούτο της χάρις [του Θεού]». (Εφεσ. 1: 7) Παύλος δηλώνει περαιτέρω: «18 ώστε να δυνηθήτε, ερριζωμένοι και τεθεμελιωμένοι εν αγάπη, να καταλάβητε μετά πάντων των αγίων τι το πλάτος και μήκος και βάθος και ύψος, 19 και να γνωρίσητε την αγάπην του Χριστού την υπερβαίνουσαν πάσαν γνώσιν, διά να πληρωθήτε με όλον το πλήρωμα του Θεού.» - Εφ. 3: 18,19

Ο Ιησούς είπε, «Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή:. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι'εμού» (Κάτα Ιωάννην 14: 6) Μόνο μέσω της «εξαγοράς σε όλους» και του προκύπτοντος καταλογισμού της αξίας του αίματος του Ιησού επι της πεσμένης ανθρωπίνης φυλής, μπορεί ο άνθρωπος να γίνει αποδεκτός από τον Πατέρα και να τον αποδεχθεί και πάλι στην κοινωνία του. (Α Τιμ. 2: 5,6) "Όλα τα πράγματα εκ του Θεού εστί, όστις μας συμφιλίωσε με τον εαυτό του μέσω του Ιησού Χριστού." (Β Κορ. 5:18) Αυτή η συμφιλίωση, ή «εξιλέωση», είναι η από κοινού εργασία και ο σκοπός του Θεού και του Υιού του. «και ουχί μόνον τούτο, αλλά και καυχώμενοι εις τον Θεόν διά του Κυρίου ημών

Ιησού Χριστού, διά του οποίου ελάβομεν τώρα την φιλίωσιν.» - Ρωμ. 5:11

Σε εύθετο χρόνο, κατά τη διάρκεια της μεσσιανικής βασιλείας που μέλλει έρχεσθαι, μέσω της πίστεως στο Χριστό και της υπακοής σ' αὐτόν, η ανθρωπότητα θα έχει την ευκαιρία να επιτύχει την αιώνια ζωή σε μια ανακαινισμένη, τέλεια γη. Όλοι οι τάφοι τους θα ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου. «Έρχεται η ώρα, ... όταν οι νεκροί θα ακούσουν τη φωνή του Υιού του Θεού: και αυτοί που ακούν θα ζήσουν." - Κάτα Ιωάννην 5:25

Μάθημα Τρία

Η Αγάπη του Θεού ως Νίκη κατά του θανάτου

Εδάφιο κλειδί: «Τότε λοιπόν εισήλθε και ο άλλος μαθητής ο ελθών πρώτος εις το μνημείον, και είδε και επίστευσε.» - Κάτα Ιωάννην 20: 8

Επιλεγμένα εδάφια: Κάτα Ιωάννην 20: 1-10, Α' Πέτρ. 1: 3-5, 8, 9

Τα γεγονότα που αναφέρονται στο μάθημά μας πραγματοποιήθηκε την τρίτη ημέρα από τη στιγμή που ο Ιησούς πέθανε στο σταυρό. Οι

Γραφές έχουν καταγράψει τα ακόλουθα σχετικά με τις ώρες αμέσως μετά το θάνατό του: «Ήτο δε εν τω τόπω όπου εσταυρώθη κήπος, και εν τω κήπω μνημείον νέον, εις το οποίον ουδείς έτι είχε τεθή. Εκεί λοιπόν έθεσαν τον Ιησούν διά την παρασκευήν των Ιουδαίων, διότι ήτο πλησίον το μνημείον.» (Κάτα Ιωάννην 19: 41,42) Δύο ημέρες αργότερα, το πρωί της τρίτης ημέρας, η Μαρία η Μαγδαληνή κανόνισε μαζί με άλλες φίλες του Κυρίου να πάνε στον τάφο με βάλσαμα για να βαλσαμώσουν το σώμα του.

Η Μαρία η Μαγδαληνή ήταν στο μνήμα δύο φορές το πρωί της ανάστασης του Ιησού. Η πρώτη φορά ήταν, ενώ ήταν ακόμη σκοτάδι, συνοδευόμενη από τη Σαλώμη και την "άλλη Μαρία." (Ματθ. 28: 1) Παρατηρώντας ότι η πέτρα είχε απομακρυνθεί από την είσοδο του τάφου, η Μαρία η Μαγδαληνή έφυγε αμέσως για να ενημερώσει τον Πέτρο και τον Ιωάννη. (Κάτα Ιωάννην 20: 1,2) Η άλλη Μαρία και η Σαλώμη παρέμειναν για μικρό χρονικό διάστημα στο μνήμα, αναχώρησαν στη συνέχεια, έχοντας λάβει εντολή από έναν άγγελο να ενημερώσουν τους υπόλοιπους μαθητές του Κυρίου. (Ματθ. 28: 5-8) Λίγο αργότερα, ο Πέτρος και ο Ιωάννης ήρθαν στον τάφο, αφού ενημερώθηκαν από τη Μαρία τη Μαγδαληνή ότι έλειπε το σώμα του Ιησού. - Κάτα Ιωάννην 20: 3-7

Προφανώς, η Μαίρη είχε ακολουθήσει τον Πέτρον και το Ιωάννην πίσω στον τάφο, και αυτή ήταν η δεύτερη επίσκεψή της εκεί εκείνο το πρωί. Εκείνη έμενε καθώς αναχώρησαν ο Πέτρος και ο Ιωάννης. Όπως στεκόταν κλαίουσα λίγο έξω από το μνήμα, κοίταξε μέσα και είδε δύο αγγέλους να κάθονται. Την ρώτησαν, «γιατί κλαις;» Εκείνη απάντησε, «Διότι εσήκωσαν τον Κύριόν μου, και δεν εξεύρω που έθεσαν αυτόν.» (εδαφ. 11-13) Ο Ιησούς εμφανίστηκε τότε σε αυτήν, αν και νόμισε ότι ήταν ο κηπουρός. Μετά ζητώντας του αν ήξερε πού το είχαν πάει το σώμα του Κυρίου της, είπε, «Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς· Μαρία.» «Εκείνη στραφείσα λέγει προς αυτόν· Ραββουνί, το οποίον λέγεται, Διδάσκαλε.» - εδαφ. 14-16

Το εδάφιο κλειδί μας αναφέρει ότι ο μαθητής, που πιστεύεται ότι είναι ο Ιωάννης, "είδε, και πίστευσε." Φαίνεται ότι η πεποίθηση αυτού και του Πέτρου δεν ήταν ότι αναστήθηκε ο Κύριος, αλλά ότι ήταν αλήθεια αυτή η ιστορία της Μαρίας--ότι το σώμα του Ιησού το βγάλανε. Όμως, σύντομα μετά από αυτό, ίσως άρχισαν να σκέφτονται για τα λόγια του Κυρίου που είχαν μιλήσει σεβόμενοι την ανάστασή του την τρίτη ημέρα: "και μαστιγώσαντες θέλουσι θανατώσει αυτόν, και τη τρίτη ημέρα θέλει αναστηθή." (Κάτα Λουκάν 18:33) Αν και μπορεί να άρχισαν να πιστεύουν στην πιθανότητα να αναστήθηκε από τους νεκρούς, δεν υπήρχε αμφιβολία με μεγάλη σύγχυση της σκέψης αρχικά.

Κοιτάζοντας πίσω, βλέπουμε ότι ο θάνατος του Χριστού είναι το μεγαλύτερο γεγονός στην ιστορία της ανθρωπότητας, και η ανάσταση του είναι εξ ίσου σημαντική. Ο θάνατος του Ιησού, χωρίς ανάσταση του, θα είχε αφήσει την ανθρωπότητα εξίσου αβοήθητη και απελπιστική όπως και πριν. «Ευλογητός ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, όστις κατά το πολύ έλεος αυτού ανεγέννησεν ημάς εις ελπίδα ζώσαν διά της αναστάσεως του Ιησού Χριστού εκ νεκρών.» - Α' Πετ. 1: 3

Μέσα από την αγάπη του Θεού, όχι μόνο έδωσε τον γιο του για αντίλυτρον, αλλά τον ανέστησε επίσης. «Αλλά τώρα ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών, έγγεινεν απαρχή των κεκοιμημένων.» (Α'Προς Κορ. 15:20) Ο Χριστός ών η «απαρχή» από εκείνους που εκοιμήθησαν στο θάνατο υποδηλώνει ότι πρόκειται να υπάρξουν και «μετακαρποί». Έτσι, οι Γραφές μαρτυρούν, «28 Μη θαυμάζετε τούτο· διότι έρχεται ώρα, καθ' ην πάντες οι εν τοις μνημείοις θέλουσιν ακούσει την φωνήν αυτού, 29 και θέλουσιν εξέλθει οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής, οι δε πράξαντες τα φαύλα εις ανάστασιν κρίσεως.»

Η συμφιλιώτικη Αγάπη του Θεού

Εδάφιο κλειδί: «Επειδή είμαι πεπεισμένος ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε αρχαί ούτε δυνάμεις ούτε παρόντα ούτε μέλλοντα ούτε ύψωμα ούτε βάθος ούτε άλλη τις κτίσις θέλει δυνηθή να χωρίση ημάς από της αγάπης του Θεού της εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών.» - Προς Ρωμαίους 8: 38, 39

Επιλεγμένο εδάφιο: Προς Ρωμαίους: 5: 6-11; 8: 31-39

Το να έχουμε γνώση ότι η αγάπη του Θεού είναι στη διάθεσή μας, λόγω των υπέροχων διατάξεων που έχει κάνει μέσω του Υιού του, του Ιησού Χριστού, θα έπρεπε να είναι πολύ παρηγορητικό αυτό. Ο Θεός υπόσχεται ότι τίποτα δεν μπορεί να μας συμβεί, ει μη μόνον αυτό που είναι για το υψηλότερο αιώνιο καλό μας. «Εξεύρομεν δε ότι πάντα συνεργούσι προς το αγαθόν εις τους αγαπώντας τον Θεόν, εις τους κεκλημένους κατά τον προορισμόν αυτού.» (Ρωμ. 8:28) Για τον αληθινό Χριστιανό, θα πρέπει να είναι μια πηγή ενθάρρυνσης και δύναμης για να συνειδητοποιήσει ότι οι δυσκολίες, τα προβλήματα, οι διώξεις και οι απορίες της ζωής επιτρέπονται να πλάσουν και διμορφώσουν τους χαρακτήρες μας.

Έτσι, είναι προνόμιό μας να χαρούμε σε κάθε περίπτωση, και να ευχαριστήσουμε τον Θεό για όλο το έλεός του. - Ψαλ. 63: 3

Όχι μόνο πρέπει να επιθυμούμε να είμαστε άρρηκτα συνδεδεμένοι με την αγάπη του Θεού, αλλά θα πρέπει επίσης να έχουμε βαθιά αγάπη για τους αδελφούς μας, οι οποίοι έχουν επίσης γεννηθεί από το Πνεύμα του. Ο Ιησούς είπε, «Αυτή είναι η εντολή μου, να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως εγώ σας αγάπησα.» (Κάτα Ιωάν. 15:17) Με το να δείχνουμε την αγάπη μας στους άλλους, αυξανόμαστε στην αγάπη μας για τον Θεό και τον γιο του Ιησού Χριστού.

Η αγάπη του Θεού για μας σχετίζεται με τη χάρη ή το έλεός του. "Με τη χάρη είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως . . . Αυτό είναι το δώρο του Θεού." (Εφεσ. 2: 8) Τα μέσα της σωτηρίας που έχουν έρθει σε μας δεν βασίζονται στην αξία μας, ούτε από τυχόν έργα από την δικιά μας τη πλευρά, αλλά είναι ένα δώρο από τον Επουράνιο Πατέρα μας. «4 ο Θεός όμως πλούσιος ων εις έλεος, διά την πολλήν αγάπην αυτού με την οποίαν ηγάπησεν ημάς, 5 και ενώ ήμεθα νεκροί διά τα αμαρτήματα, εξωποίησεν ημάς μετά του Χριστού· κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι.» - Εφ. 2: 4, 5

Μπορούμε να ασκήσουμε την εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού, καθώς φθάνουμε στην γνώση του σχεδίου του, και κυρίως των ένδοξων διατάξεων για τα αφιερωμένα τέκνα του. Έχει

ιδιαίτερο ενδιαφέρον για εκείνους που είναι «μια γενιά επίλεκτη, ένα ιερατείο βασιλικό, ένα έθνος άγιο, έναν λαό ιδιόμορφο», και θέλει να τον επαινούν, έχοντας κληθεί «από το σκοτάδι στο του θαυμάσιο φως.» (Α Πετ. 2: 9) Αυτοί, συνεχίζει ο Πέτρος, «οι ποτέ μη όντες λαός, τώρα δε λαός του Θεού, οι ποτέ μη ηλεημένοι, τώρα δε ελεηθέντες.» (εδάφ. 10) Η δική μας απάντηση, ως εκλεκτοί του Θεού, σε αυτό το μεγάλο προνόμιο θα πρέπει να είναι η ανάπτυξη ενός χαρακτήρα που είναι γεμάτος με το πνεύμα του --το πνεύμα της αλήθειας- και που ξεχειλίζει με ευγνωμοσύνη προς αυτόν. Θα πρέπει να ακολουθήσουμε τις οδηγίες του Παύλου, «Ο Κύριος να κατευθύνει τις καρδιές σας στην αγάπη του Θεού." - Β'Θεσ. 3:5

Ο Ουράνιος Πατέρας απαιτεί τον πλήρη καθαρισμό της βούλησης και της καρδιάς μας. Στο κήρυγμά του επί του Όρους, ο Ιησούς είπε, «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά: Γιατί αυτοί θα δουν το Θεό". (Ματθ. 5: 8) Επίσης, στο κήρυγμά του, ο Κύριος μίλησε για ένα ειδικό είδος αγάπης που θα προέρχεται από μια καρδιά καθαρή. Αυτό το είδος της αγάπης είναι ευγενές, υπομονετικό, μακρόθυμο, δεν σκέφτεται το κακό για τους άλλους, αλλά δείχνοντας την εμπιστοσύνη και την καλοσύνη προς όλους, και ενεργεί σε συμφωνία με τον Χρυσούν Κανόνα. - Ματθ. 5: 43-45; 7:12

Με τη γνώση της συμφιλιοτικής αγάπης του Θεού που εμφανίζεται προς το μέρος μας, και την

μετέπειτα άσκηση της αγάπης μας για τους άλλους, μπορούμε να διεκδικήσουμε τα λόγια του εδάφιου κλειδί μας. Τίποτα δεν θα είναι σε θέση να "μας χωρίσει από την αγάπη του Θεού, που είναι στον Ιησού Χριστό τον Κύριό μας." Έτσι ασφαλώς, όπως λέει λίγα εδάφια νωρίτερα ο Παύλος, «Επειδή ο Θεός είναι μαζί μας, ποιος μπορεί να είναι εναντίον μας;» - Ρωμ. 8:31

Μάθημα πέμπτο

Η διατήρηση της Αγάπης του Θεού

Εδάφιο κλειδί: «Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός, και γνωρίζω τα εμά και γνωρίζομαι υπό των εμών, καθώς με γνωρίζει ο Πατήρ και εγώ γνωρίζω τον Πατέρα, και την ψυχήν μου βάλλω υπέρ των προβάτων.» - Κατα Ιωάννην 10: 14, 15

Επιλεγμένο εδάφιο: Κατα Ιωάννην 10:1-15

Καθώς υπέπεσε στην αντίληψή μας σε ένα προηγούμενο μάθημα, ο Ουράνιος Πατέρας είναι ο μεγάλος ποιμένας πάνω από όλη τη δημιουργία του, και διόρισε τον μονογενή Υιό Του, τον Ιησού Χριστό, να είναι ηγέτης και οδηγός των προβάτων του. Στη εξιστόριση του Ευαγγελίου του Ιωάννη, ο

Ιησούς παρουσιάζεται με πολλούς τρόπους: ως το φως του κόσμου; ένας τροφοδότης των πεινασμένων; δωρητής του νερού της ζωής; ένας θεραπευτής νόσων και πάροχος των ανθρώπινων αναγκών; το "ανοιχτήρι" των τυφλών ματιών στην κατανόηση; και τώρα ως ο «καλός ποιμένας».

Στα εναρκτήρια εδάφια του μαθήματος μας, ο Ιησούς αντιμετωπίζει τους Φαρισαίους μέσω μιας παραβολής, αναφερόμενος σε κάποιον που θα περάσει από μια καθορισμένη "πόρτα" στην στάνη του Θεού. «Όστις εισέρχεται διά της θύρας», συνεχίζει, «είναι ποιμήν των προβάτων». (Κάτα Ιωάν. 10: 1,2) Ο Ιησούς αναφέρεται στον εαυτό του σε αυτά τα εδάφια ως «ποιμένα των προβάτων», όπως επισημάνθηκε αργότερα στο εδάφιο κλειδί μας. Είχε κερδίσει τη θέση αυτή, κρατώντας άψογα τους θεϊκούς νόμους του Θεού, συμπεριλαμβανομένων όλων των όρων της Διαθήκης του Νόμου του Ισραήλ, υπό τον οποίον ευρίσκετο, "όστις εγεννήθη εκ γυναικός και υπετάγη εις τον νόμον." - Γαλ. 4:4

Λόγω της πίστης του Ιησού, ένας τρόπος προσέγγισης προς τον Θεό ιδρύθηκε. Κατά τη διάρκεια του παρόντος αιώνα του Ευαγγελίου, προσερχόμαστε εις αυτόν έχοντας μετανοώντας για τις αμαρτίες μας, κάνοντας μια στροφή προς τη δικαιοσύνη, αποδεχόμενοι την αξία του Χριστού για την κάλυψη αδαμικών ατελειών μας, και κάνοντας μια πλήρη αφιέρωση για τον εαυτό μας

για να πράξουμε το θέλημά του. Αυτή είναι η ίδια διαδικασία με την οποία, προς το παρόν, όλα τα υποψήφια μέλη του ποιμνίου του Κυρίου μπορεί να λογαριαστούν ως μέρος της μάντρας του Θεού. Βασικό στοιχείο για αυτό είναι η ταπεινή εκτίμησή του Χριστού Ιησού ως Σωτήρα μας. "Όστις έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εν ώρισμένοις καιροίς". (Α Τιμ. 2:5,6) Αφού εξετέλεσε αυτόν τον ζωτικής σημασίας σκοπόν του σχεδίου του Θεού, ο Κύριος όχι μόνο θα γίνει ο «καλός ποιμένας», αλλά θα του δωθεί επίσης πρόβατα για να γαλουχήσει, να αναπτύξει και να προστατέψει.

Αυτές οι υπέροχες ρυθμίσεις του σχεδίου του Πατέρα έχουν βασιστεί στην κατ'εξοχήν ιδιότητα της αγάπης. Οι Γραφές έχουν δώσει τη διαβεβαίωση ότι «ο Θεός είναι αγάπη... Και ημεείς εγνωρίσαμεν και επιστεύσαμεν την αγάπην την οποίαν έχει ο Θεός προς ημάς. Ο Θεός είναι αγάπη, και «όστις μένει εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτό.» (Α' Ιωάν. 4: 8,16) Μέσα από την αγάπη του Ουράνιου Πατέρα, «όστις έσωσεν ημάς και εκάλεσε με κλήσιν αγίαν, ουχί κατά τα έργα ημών, αλλά κατά την εαυτού πρόθεσιν και χάριν, την δοθείσαν εις ημάς εν Χριστώ Ιησού προ χρόνων αιωνίων». (Β Τιμ. 1: 9) Σε αυτό Ιωάννης προσθέτει, «Σ' αυτό συνίσταται η αγάπη: όχι στο ότι εμείς έχουμε αγαπήσει το Θεό, αλλά στο ότι

αυτός μας αγάπησε και απέστειλε τον Υιό του ως ιλασμό για τις αμαρτίες μας.» - Α' Ιωαν. 4:10

Σε μια περαιτέρω δήλωση της διατηρητικής δύναμης της αγάπης του Θεού, λαμβάνουμε υπόψιν τα λόγια του Ιησού: «Καθώς με αγάπησε ο Πατέρας κι εγώ εσάς αγάπησα. μείνετε μέσα στην αγάπη τη δική μου. Αν τις εντολές μου τηρήσετε, θα μείνετε μέσα στην αγάπη μου, καθώς εγώ έχω τηρήσει τις εντολές του Πατέρα μου και μένω μέσα στην αγάπη του.» (Κάτα Ιωάν. 15: 9,10) Ας υπενθυμίζεται συνεχώς ότι για να «συμμορφωθούμε» με την αγάπη του Θεού, πρέπει να ακολουθήσουμε τις οδηγίες του όσο καλύτερα μπορούμε, συνειδητοποιώντας ότι «οι εντολές του δεν είναι βαριές.» Έτσι, μπορούμε να πούμε με αυτοπεποίθηση σχετικά με τον Επουράνιο Πατέρα μας, «Θέλεις φυλάξει εν τελεία ειρήνη το πνεύμα το επί σε επιστηριζόμενον, διότι επί σε θαρρεί. Θαρρείτε επί τον Κύριον πάντοτε· διότι εν Κυρίω τω Θεώ είναι αιώνιος δύναμις.» -Ησαΐας 26: 3, 4

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΙΠΝΟ

Η κατάλληλη ημερομηνία για την παρατήρηση του Αναμνηστικού Δείπνου του Ιησού είναι μετά τη δύση του ηλίου την Κυριακή, 9 Απριλίου.